

Het Boek Daniël - Nummer Zevenentachtig

De gelijkenis van de tien maagden ontsluit: een diepgaande reis door de adventistische geschiedenis

Jeff Pippenger
2024-02-20

De gelijkenis van de tien maagden verbeeldt de ervaring van het adventvolk.

„De gelijkenis van de tien maagden in Matteüs 25 illustreert eveneens de ervaring van het adventvolk.” *The Great Controversy*, 393.

De adventisten van de Millerbeweging vervulden de gelijkenis tot op de letter.

„Ik word dikwijls verwezen naar de gelijkenis van de tien maagden, van wie er vijf wijs waren en vijf dwaas. Deze gelijkenis is en zal tot op de letter vervuld worden, want zij heeft een bijzondere toepassing op deze tijd en is, evenals de boodschap van de derde engel, vervuld en zal de tegenwoordige waarheid blijven tot aan het einde der tijden.” *Review and Herald*, 19 augustus 1890.

De geschiedenis van de beweging van de eerste engel vertegenwoordigt de beweging van de derde engel, en het uiteindelijke brandpunt van de gelijkenis is of de maagden de olie bezitten, hetgeen de boodschap van de late regen is.

“Er is een wereld die in goddeloosheid ligt, in bedrog en misleiding, in de schaduw van de dood zelf,—slapend, slapend. Wie gevoelen zielsbenauwdheid om hen te doen ontwaken? Welke stem kan hen bereiken? Mijn gedachten worden naar de toekomst gevoerd, wanneer het sein zal worden gegeven: ‘Ziet, de Bruidegom komt; gaat uit Hem tegemoet.’ Maar sommigen zullen hebben getalmd om de olie te verkrijgen tot het bijvullen van hun lampen, en te laat zullen zij ontdekken dat karakter, voorgesteld door de olie, niet overdraagbaar is. Die olie is de gerechtigheid van Christus. Zij stelt karakter voor, en karakter is niet overdraagbaar. Geen mens kan het voor een ander verkrijgen. Ieder moet voor zichzelf een karakter verkrijgen dat gereinigd is van elke smet der zonde.” *Bible Echo*, 4 mei 1896.

De „olie” in de gelijkenis vertegenwoordigt het „karakter”, en ook de „gerechtigheid van Christus”. Een geheiligd karakter wordt uitsluitend voortgebracht door hen die Gods Woord eten.

Heilig hen door Uw waarheid; Uw woord is de waarheid. *Johannes 17:17*.

De „olie” zijn ook de boodschappen van Gods Geest.

„God wordt onteerd wanneer wij de mededelingen die Hij ons zendt, niet aannemen. Zo wijzen wij de gouden olie af die Hij in onze zielen zou uitgieten, opdat zij zou worden doorgegeven aan hen die in duisternis verkeren.” *Review and Herald*, 20 juli 1897.

De „olie” is de boodschap van Gods Woord die de heiligende tegenwoordigheid van Christus’ gerechtigheid overbrengt. In de gelijkenis van de tien maagden, die ook de profetie van Habakuk

hoofdstuk twee is, is de boodschap van de Middernachtsroep de boodschap van Christus' gerechtigheid, zoals weergegeven door de boodschap van Jones en Waggoner in de opstand van 1888.

„De Heere zond in Zijn grote barmhartigheid een hoogst kostbare boodschap aan Zijn volk door de ouderlingen Waggoner en Jones. Deze boodschap was bedoeld om de verhoogde Heiland, het offer voor de zonden van de gehele wereld, nadrukkelijker voor de wereld te stellen. Zij stelde de rechtvaardiging door het geloof in de Borg voor; zij nodigde de mensen uit de gerechtigheid van Christus te ontvangen, die geopenbaard wordt in gehoorzaamheid aan al de geboden van God. Velen hadden Jezus uit het oog verloren. Het was nodig dat hun ogen gericht werden op Zijn goddelijke Persoon, Zijn verdiensten en Zijn onveranderlijke liefde voor het menselijk geslacht. Alle macht is in Zijn handen gegeven, opdat Hij rijke gaven aan de mensen zou kunnen uitdelen en de hulpeloze menselijke dienaar de onschatbare gave van Zijn eigen gerechtigheid zou kunnen schenken. Dit is de boodschap die God gebod aan de wereld gegeven te worden. Het is de boodschap van de derde engel, die met luide stem verkondigd moet worden en vergezeld gaat van de uitstorting van Zijn Geest in ruime mate.” Testimonies to Ministers, 91.

De boodschap is de boodschap van de late regen.

„De late regen zal neervallen op het volk van God. Een machtige engel zal uit de hemel neerdalen, en de gehele aarde zal worden verlicht door zijn heerlijkheid.” Review and Herald, 21 april 1891.

Toen de machtige engel op 11 september 2001 nederdaalde, begon de late regen te sprenkelen en begon de geschiedenis van de Millerieten, zoals voorgesteld in de gelijkenis van de tien maagden en in Habakuk hoofdstuk twee, zich te herhalen. Het was toen dat Gods volk van de laatste dagen het boek at dat in de hand van de engel was, en daardoor teruggeleid werd naar Jeremia's oude paden, en aldus de wachters werd die de waarschuwendende bazuin moesten laten klinken. De bazuinwaarschuwing was de Laodicese boodschap, door Jesaja voorgesteld als een luide roep.

Roep luidkeels, houd niet in, verhef uw stem als een bazuin, en maak mijn volk hun overtreding bekend, en het huis van Jakob hun zonden. Jesaja 58:1.

De hervormingsbeweging van de eerste en de derde engel begint in een “tijd van het einde”. Op dat moment is er een “toename van kennis” die de dan levende generatie zal beproeven, maar pas nadat die kennis als een geformaliseerde boodschap is gepubliceerd. Daarna wordt de geformaliseerde boodschap “bekrachtigd”, en die bekrachtiging wordt gekenmerkt door de nederdaling van een engel. De nederdaling van de engel identificeert het twistgeding van Habakuk, en twee klassen beginnen een boodschap te onderkennen die óf de ware óf de vervalste boodschap van de late regen is. De getrouwen worden dan Gods wachters, die een waarschuwendende bazuinboodschap beginnen te laten klinken.

De ware bazuinboodschap is gegrond op het licht dat op de twee tafelen van Habakuk wordt voorgesteld. Zij is de waarschuwing aan Laodicea, en de waarschuwing die de zonden van Gods volk aanwijst. Het debat neemt toe tot aan de eerste teleurstelling, wanneer de ene klasse de

„vergadering der spotters” wordt, en de ware wachters worden opgeroepen terug te keren tot de ijver voor de boodschap die zij vóór de teleurstelling voorheen aan de dag legden. Toen de wachters terugkeerden, erkenden zij dat zij zich in de „vertoeftijd” bevonden, en dat de boodschap die had gefaald, in werkelijkheid toch vervuld zou worden, maar in Gods orde. Die boodschap werd ontwikkeld gedurende een korte tijdsperiode (maar niettemin een tijdsperiode), en wanneer de boodschap aankomt, wordt zij voorgesteld als de boodschap van „de Middernachtsroep”, die eenvoudig een toename is van de boodschap die bekrachtigd begon te worden toen de engel neerdaalde.

Bij de komst van de boodschap werd de scheiding tussen hen die bij de nederdaling van de engel de positie van wachters hadden aanvaard, en hen die weigerden, volledig voltrokken. Die scheiding markeert het punt waarop het zegel op de honderdvierenveertigduizend wordt aangebracht, voorafgaand aan de uitstorting van de late regen zonder de „afmeting” die op de late regen was gelegd toen de engel neerdaalde.

De geschiedenis van de Millerieten is een illustratie van de late regen tijdens de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend. In die geschiedenis was het twistgesprek van Habakuk gebaseerd op een ware en een valse boodschap van de late regen. Paulus duidt de ene klasse aan als degenen die liefde tot de waarheid hebben, en de andere klasse als degenen die een krachtige dwaling ontvangen, omdat zij geen liefde tot de waarheid hebben en omdat zij een „leugen” hebben geloofd.

De Milleritische beweging vertegenwoordigt een ontwikkeling van de waarheid die toeneemt in kennis en kracht vanaf „de tijd van het einde” tot en met de uitstorting van de Heilige Geest bij de Middernachtsroep. De Milleritische beweging identificeerde bepaalde specifieke wegmarkeringen die parallel lopen, zoals een „tijd van het einde”, een „formalisering” van de boodschap, voorgesteld door de „toename van kennis”, een „bekräftiging” van de boodschap, gemarkeerd door een neer dalende engel, een „eerste teleurstelling” die de gelijkenis van de tien maagden inleidt, een uitstorting van de Heilige Geest voorgesteld als „de Middernachtsroep”, en vervolgens een laatste „tweede teleurstelling”, waarbij een bedelingsdeur wordt „gesloten” en een andere bedelingsdeur wordt „geopend”.

„God heeft aan de boodschappen van Openbaring 14 hun plaats gegeven in de lijn van de profetie, en hun werk mag niet ophouden tot aan het einde van de geschiedenis van deze aarde. De boodschappen van de eerste en de tweede engel zijn nog steeds waarheid voor deze tijd en moeten parallel lopen met deze die volgt. De derde engel verkondigt zijn waarschuwing met luide stem. ‘Hierna,’ zei Johannes, ‘zag ik een andere engel uit de hemel neerdalen, bekleed met grote macht, en de aarde werd verlicht door zijn heerlijkheid.’ In deze verlichting is het licht van alle drie de boodschappen verenigd.” *The 1888 Materials*, 804.

De Milleritische beweging, die model staat voor de bewegingen van de honderd vierenveertigduizend, was verbonden met de profetieën van de drieëntwintighonderd jaar en de tweeduizend vijfhonderdtwintig jaar van Daniël hoofdstuk acht, verzen dertien en veertien. „De tijd van het einde” brak aan bij de voltooiing van „zeven tijden” van Gods verbolgenheid tegen het noordelijke koninkrijk van Israël. De formalisering van Millers boodschap in 1831 vond plaats

tweehonderdtwintig jaar na de totstandkoming van de King James Bible.

„Meneer Miller dacht, evenals degenen in andere landen die door deze boodschap bewogen werden, aanvankelijk zijn opdracht te vervullen door te schrijven en te publiceren in de openbare bladen en in pamfletten. Hij publiceerde zijn opvattingen voor het eerst in de Vermont Telegraph, een baptistisch blad, gedrukt te Brandon, Vt. Dit was in het jaar 1831.”
John Loughborough, *The Great Second Advent Movement*, 120.

De beweging van de „tijd van het einde” van de derde engel kwam in 1989, aan het einde van honderdzesentwintig jaar vanaf de opstand van 1863. „Honderdzesentwintig” is een symbool van de „zeven tijden”. Beide bewegingen begonnen met een vervulling van de „zeven tijden”.

De boodschap van de beweging van de derde engel werd in 1996 geformaliseerd met de uitgave van een reeks artikelen, getiteld *The Time of the End*, die waren gepubliceerd in een tijdschrift genaamd *Our Firm Foundation*. Die artikelen werden gepubliceerd tweehonderdtwintig jaar na de Onafhankelijkheidsverklaring van 1776. De boodschap van beide bewegingen werd geformaliseerd tweehonderdtwintig jaar na een geschiedenis die rechtstreeks verbonden was met de boodschap die aan het einde van de tweehonderdtwintig jaar arriveerde.

Het getal „tweehonderdtwintig” vertegenwoordigt de verbinding (een schakel) tussen de „zeven tijden” van Gods verontwaardiging tegen het zuidelijke koninkrijk Juda, die in 677 v.Chr. begon, en het begin van de tweeduizenddriehonderd jaren van Daniël hoofdstuk acht, vers veertien, in 457 v.Chr. Het getal tweehonderdtwintig verbindt de twee profetieën met elkaar, en de twee profetieën werden samen gepresenteerd in de grondleggende verzen van het adventisme, namelijk Daniël hoofdstuk acht, verzen dertien en veertien. In die verzen stelde Christus Zich profetisch voor als „die ene heilige”, wat de vertaling is van het Hebreeuwse woord „Palmoni”, dat „de Wonderbare Teller” betekent.

De Wonderbare Teller leidt de twee visioenen in die de twee lijnen der profetie vertegenwoordigen, juist in de twee verzen die Zuster White aanduidt als de centrale pijler van het adventisme. Het beginpunt is door de symbolische verbinding van tweehonderdtwintig jaren verbonden met het moment waarop zij in 1844 worden vervuld. Habakuk hoofdstuk twee eindigt met vers twintig en markeert aldus het getal „tweehonderdtwintig” met een andere uitdrukkingvorm door de Wonderbare Teller, want het vers duidt een wezenlijk kenmerk aan van de antitypische Grote Verzoendag die op die datum begon.

Maar de HEERE is in zijn heilige tempel; laat de gehele aarde zwijgen voor zijn aangezicht.
Habakuk 2:20.

De twee profetische perioden die de centrale pijler van het adventisme vertegenwoordigen, en die rechtstreeks door de Wonderbare Teller werden ingevoerd, zijn met elkaar verbonden door tweehonderdtwintig jaar; en Jezus (de Wonderbare Teller), die altijd het einde van een zaak vereenzelvigd met het begin van een zaak, markeerde hun einde op 22 oktober 1844 met het getal tweehonderdtwintig.

De beweging van de eerste engel begon, evenals de beweging van de derde engel, op een „tijd van het einde” (respectievelijk 1798 en 1989), waar de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig worden geïdentificeerd. Het volgende wegmerk in beide geschiedenissen wordt gemarkeerd door de voltooiing van tweehonderdtwintig jaar, eveneens een profetisch kenmerk van de „zeven tijden”, want de beginpunten van de twee visioenen (chazon en mareh) vertegenwoordigen een periode van tweehonderdtwintig jaar die hen met elkaar verbindt.

De totstandkoming van de King James Bible in 1611, de formalisering van Millers boodschap zoals gepubliceerd in de krant Vermont Telegraph, de totstandkoming van de Declaration of Independence, en de publicatie van The Time of the End in het tijdschrift Our Firm Foundation, waren alle publicaties. Het begin en het einde van beide perioden van tweehonderdtwintig jaar vertegenwoordigen een publicatie als historische wegmarkering. Het getal „tweehonderdtwintig” is een symbool van een profetische verbinding, en alle vier publicaties zijn met elkaar verbonden doordat zij publicaties zijn, en ook door de boodschap die in hun onderscheiden geschiedenissen wordt voorgesteld als de „toename van kennis”.

De Bijbel in 1611 vertegenwoordigt de mededeling van het evangelie vanuit de hemelse hoven aan de mensheid. Millers boodschap werd geplaatst binnen de context van tijdsprofetieën, en de twee heilige tafelen van Habakuk maken het gemakkelijk te onderkennen dat Millers boodschap grafisch werd uitgebeeld door geschiedenislijnen. „Vermont” betekent „een groene berg”, en volgens de inspiratie is „groen” een symbool van geloof.

„Deze droom gaf mij hoop. In mijn beleving stond het groene koord voor het geloof, en de schoonheid en eenvoud van het vertrouwen op God begonnen tot mijn ziel door te dringen.”
Christian Experience and Teachings, 28.

Millers boodschap werd geformaliseerd en gebracht vanuit de getrouwe kerk, want een „berg” in de laatste dagen is een „kerk”.

En het zal geschieden in de laatste dagen, dat de berg van het huis des HEEREN bevestigd zal zijn op de toppen der bergen, en verheven zal zijn boven de heuvelen; en alle volken zullen derwaarts toevloeien. En vele natiën zullen heengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan naar de berg des HEEREN, naar het huis van de God van Jakob; dan zal Hij ons onderwijzen aangaande Zijn wegen, en wij zullen wandelen in Zijn paden; want uit Sion zal de wet uitgaan, en des HEEREN woord uit Jeruzalem. Jesaja 2:2, 3.

De geformaliseerde beproevingsboodschap van Miller kwam voort uit de getrouwe kerk, en de publicatie genaamd The Telegraph vertegenwoordigt een boodschap uit de hemel, evenals de King James Bible; want het woord “telegraph”, dat is gevormd uit twee Griekse woorden, duidt op een boodschap van verre. Het eerste woord (tele) betekent “verwijderd of ver weg”, en het tweede woord (grapho), “schrijven of vastleggen”. Samen betekenen zij “op afstand schrijven of overbrengen”. In 1611 heeft God door de totstandkoming van de King James Bible Zijn boodschap uit de hemel overgebracht, en aan het einde van tweehonderdtwintig jaar bracht ook Millers boodschap, zoals zij voor het eerst in 1831 in de Vermont Telegraph werd geformaliseerd, Gods boodschap uit de hemel over. Die boodschap was de “toename van kennis” die werd geopend in

“de tijd van het einde” in 1798, hetgeen vervolgens voor die generatie een beproevingsproces in drie stappen voortbracht. Die geschiedenis was een voorafschaduw van de geschiedenis van Future for America.

De Onafhankelijkheidsverklaring van 1776 vertegenwoordigt het begin van het aardbeest van Openbaring dertien. Zij vertegenwoordigt het begin van de Verenigde Staten en duidt daarmee op de beperking van de onafhankelijkheid aan het einde van de Verenigde Staten. De boodschap van Future for America (zoals de naam suggereert) wijst op het einde dat in het begin wordt getypeerd door de publicatie van de Onafhankelijkheidsverklaring. Tweehonderdtwintig jaar later, in 1996, ontving de bediening die het tijdschrift The Time of the End had voortgebracht, de rechtspersoon die eerder de naam Future for America had gekregen. In dat jaar werd het tijdschrift The Time of the End gepubliceerd, samengesteld uit artikelen die waren verschenen in de publicatie genaamd Our Firm Foundation.

De naam van de bediening, Future for America, verwijst naar de geschiedenis van de Onafhankelijkheidsverklaring, want die publicatie markeerde het begin van de Verenigde Staten, en Jezus illustreert het einde altijd aan de hand van het begin. De titel van de publicatie, The Time of the End, verwijst zowel naar „de tijd van het einde” in 1989, als naar het einde van de genadetijd wanneer Michaël opstaat. De geformaliseerde boodschap in de publicatie (Daniël elf, vers veertig tot en met vijfenveertig) werd ontsloten met de ineenstorting van de Sovjet-Unie in 1989 (de tijd van het einde), en de verzen die werden ontsloten, presenteren een opeenvolging van geschiedenis die vanaf 1989 voortgaat totdat vers één van hoofdstuk twaalf het opstaan van Michaël en het sluiten van de menselijke genadetijd aanwijst.

Vanaf de publicatie van de Onafhankelijkheidsverklaring in 1776 tot aan de publicatie van het tijdschrift The Time of the End verstrijken tweehonderdtwintig jaar, en zowel het begin als het einde behandelen dezelfde profetische onderwerpen. De publicatie van The Time of the End werd samengesteld uit hoofdstukken die eerst als artikelen waren gepubliceerd in de uitgave Our Firm Foundation, en vertegenwoordigt de profetische waarheid dat het, zonder vast te houden aan de fundamentele waarheden van de Milleritische beweging (die “our firm foundation” is), onmogelijk is de “toename van kennis” te begrijpen ten tijde van het einde in 1989.

De wegmarkering die wordt voorgesteld als „de tijd van het einde”, en de wegmarkering die de „formalisering” van de boodschap vertegenwoordigt in de parallele geschiedenissen van de bewegingen van de eerste en de derde engel, bevatten beide de profetische elementen van de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig. De volgende wegmarkering in de parallele geschiedenissen is de bekrachtiging van de boodschap, gemarkeerd door de nederdaling van óf de engel van Openbaring tien, op 11 augustus 1840, óf de engel van Openbaring achttien, op 11 september 2001. De vervulling van het tweede wee van Openbaring hoofdstuk negen bracht de engel van Openbaring tien neer, en de vervulling van het derde wee van Openbaring hoofdstuk tien bracht de engel van Openbaring hoofdstuk achttien neer.

In de parallele geschiedenissen begint de late regen te „sprenkelen” op het moment dat de engel neerdaalt. Op dat punt wordt de boodschap „bekrachtigd” door de bevestiging van de voorzegde

gebeurtenis. Voor de Millerieten was dit de beëindiging van de Ottomaanse heerschappij, ter vervulling van de tijdsprofetie over de islam van het tweede Wee in Openbaring hoofdstuk negen, vers vijftien. Voor de beweging van de honderd vierenveertigduizend was dit de „toorn der volken”, een profetie over de islam van het derde Wee, dat zich bevindt in de tijd van de zevende bazuin in Openbaring tien, vers zeven, en dat werd vervuld toen de grote gebouwen van New York City werden neergehaald.

Elk van de voornaamste merktekens van de parallelle geschiedenissen heeft rechtstreekse verbanden met het werk van de Wonderbare Teller, die Zijn handtekening plaatst op de verhouding van de twee visioenen die drieduizendhonderd jaar en tweeduizend vijfhonderd twintig jaar voorstellen. De profetische wachters die worden opgericht bij de nederdaling van de engel, blazen op een waarschuwend bazuin die de boodschap aan Laodicea omvat, welke in 1856 rechtstreeks verbonden was met de ontzegeling van het grotere licht van de „zeven tijden”. Het merkteken van de twee tafelen van Habakuk, voorgesteld door de pionierskaarten van 1843 en 1850, die beide de „zeven tijden” grafisch voorstellen, verscheen tussen de nederdaling van de engel en de „eerste teleurstelling” in elke parallelle geschiedenis.

De wegwijzer van de „vertoeftijd” is rechtstreeks verbonden met de mislukte voorspelling van 1843, die een voorspelling was van de vervulling van zowel de tweeduizend driehonderd jaren als ook de tweeduizend vijfhonderd twintig jaren. De boodschap van de Middernachtsroep was de aanwijzing van de spoedige vervulling van die twee perioden van profetische tijd. De gesloten bedelingsmatige „deur” bij de laatste wegwijzer duidt de vervulling van die twee profetische perioden aan en markeert waar de zevende of Jubelbazuin begint te klinken. Elke wegwijzer in elke geschiedenis is rechtstreeks verbonden met de „zeven tijden”, en de „zeven tijden” vormen de draad die beide geschiedenissen samenbindt, en beide geschiedenissen vertegenwoordigen de boodschap van de late regen.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„Voor hen die zich stoten aan het woord, daar zij ongehoorzaam zijn,” is Christus een steen des aanstoets. Maar „de steen die de bouwlieden verworpen hebben, die is geworden tot een hoofd des hoeks.” Gelijk de verworpen steen had Christus in Zijn aardse zending veronachtzaming en mishandeling moeten verduren. Hij was „veracht en van mensen verlaten, een man van smarten en vertrouwd met krankheid: ... Hij was veracht, en wij hebben Hem niet geacht.” Jesaja 53:3. Maar de tijd was nabij dat Hij verheerlijkt zou worden. Door de opstanding uit de doden zou Hij verklaard worden „de Zoon van God met kracht.” Romeinen 1:4. Bij Zijn tweede komst zou Hij geopenbaard worden als Heer van hemel en aarde. Zij die Hem nu weldra zouden kruisigen, zouden Zijn grootheid erkennen. Voor het heelal zou de verworpen steen het hoofd des hoeks worden.

„En op wie hij ook vallen zal, hem zal hij vermorzelen.” Het volk dat Christus verwierp, zou weldra zijn stad en zijn natie verwoest zien. Hun heerlijkheid zou worden verbrijzeld en verstrooid als stof voor de wind. En wat was het dat de Joden vernietigde? Het was de rots die, indien zij daarop gebouwd hadden, hun zekerheid zou zijn geweest. Het was de verachte goedheid van God, de versmade gerechtigheid, de geringgeschatte barmhartigheid. Mensen

stelden zich tegenover God, en alles wat hun tot zaligheid had kunnen zijn, werd hun tot verderf. Alles wat God ten leven had verordend, bevonden zij tot de dood te zijn. In de kruisiging van Christus door de Joden lag de verwoesting van Jeruzalem besloten. Het bloed dat op Golgotha vergoten werd, was het gewicht dat hen ten verderve deed zinken, voor deze wereld en voor de toekomst. Zo zal het zijn op de grote laatste dag, wanneer het oordeel zal neerkomen op hen die Gods genade verwerpen. Christus, hun rots der ergernis, zal hun dan verschijnen als een wrekende berg. De heerlijkheid van Zijn aangezicht, die voor de rechtvaardigen leven is, zal voor de goddelozen een verterend vuur zijn. Wegens verworpen liefde, versmade genade, zal de zondaar worden vernietigd.

“Door middel van vele illustraties en herhaalde waarschuwingen liet Jezus zien wat voor de Joden het gevolg zou zijn van de verwerping van de Zoon van God. Met deze woorden richtte Hij Zich tot allen in elk tijdperk die weigeren Hem als hun Verlosser aan te nemen. Elke waarschuwing geldt hun. De ontwijde tempel, de ongehoorzame zoon, de valse pachters, de verachtelijke bouwlieden, vinden hun tegenbeeld in de ervaring van iedere zondaar. Tenzij hij zich bekeert, zal het oordeel dat zij voorafschaduwden het zijne zijn.” *The Desire of Ages*, 599, 600.